

Đàn - bà

DEPT LEGAL
INDOCHINE
N° 15996

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2, 00

MỘT NĂM..... 4, 00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ HAI — SỐ 58 — 31 MAI 1940

HỘI-NGHỊ NHI-DỒNG

Ở Saigon mới khai-mạc hội-nghị nhi-đồng và kéo dài trong một «tuần lễ nhi-đồng». Hội-nghị có đã từ 5 năm nay do sáng-kiến của ông Marquis chánh phòng báo-giới Nam-kỳ. Nhờ có các quan thủ-hiến, các hàng trí-thức Pháp Nam trong xứ ủng-hộ nên hội-nghị hàng năm càng bành-trướng và đã có nhiều ảnh-hưởng tốt.

Ông Marquis nhận thấy rằng nhi đồng ở xứ này chưa thành một vấn đề. Người dân trong xứ chỉ quan-thiết đến nhi-đồng theo từng cá-nhân hẹp-hòi một, trong phạm-vi gia-đình. Người ta chưa hiểu nhi-đồng còn có cái phương-diện xã-hội quan-trọng hơn, gồm rất nhiều chi-tiết mà xã-hội nghĩa là tất cả các người cha, mẹ, các người lo cho tương lai của xã-hội, phải cùng nhau nghiên-cứu khiến sau này đám nhi-đồng chắc-chắn thành những người con xứng-đáng của xã-hội. Bởi vậy liên-tiếp mấy năm nay trong các cuộc hội-nghị đều có những bác-sĩ y-khoa, những nhà luật-học, những ông cố-đạo học-vấn uyên-thâm, diễn trước hội-nghị những điều nhận xét theo sở-trường của mình đối với đám nhi-đồng: nhà luật-pháp nói về hình-luật đối với đám nhi-đồng, y-khoa bác-sĩ nói về vệ-sinh và sức khỏe của đám nhi-đồng, nhà tu-hành nói về giáo-dục và cái bồn-phận tinh-thần đối với

xã-hội nhi-đồng... Tóm lại nhi-đồng được đem ra xét với tất cả những quan-niệm khác nhau nhưng cùng phải có, để đưa nhi-đồng đến sự giáo-dục hoàn toàn cả về tinh-thần lẫn cơ-thể. Hội-nghị chú-trọng đặc-biệt đến đám nhi-đồng nghèo khổ vì chúng thiếu-thốn hết cả mọi sự. Năm nay hội-nghị khai-mạc từ ngày 21 Mai dưới quyền chủ-tọa của quan thống-đốc Weber đại-diện quan toàn-quyền Catroux, và các hội-viên trong hội-nghị đã bắt đầu đọc trước hội-nghị những tờ trình theo sở trường của mình đối với nhi-đồng. Có một tờ trình đáng cho ta chú ý hơn cả là tờ của bác-sĩ Henriette Bùi, lệnh-ái ông Bùi quang-Chiêu bởi vì trong tờ trình ấy bác-sĩ có đề cập đến một vấn đề giáo hóa tình dục cho trẻ em, mà bác-sĩ muốn rằng nên thi hành ngay tự trong các học đường. Chắc vì phạm-vi một tờ trình hẹp hòi nên bác-sĩ không nói rõ cái môn giáo-dục kia phải thi hành bằng những phương pháp gì, chỉ thấy bác-sĩ nêu ra một yếu điểm là nhà trường phải đánh đổ tình e lệ không nhằm cách của người con gái Việt-Nam. Bác-sĩ muốn nhà trường phải lãnh cả trách nhiệm đào tạo người học trò con gái thành người mẹ tốt sau này. Những lớp học vệ-sinh chung, vệ sinh

trẻ con, cách nuôi nấng con phải khuếch trương thêm, dạy căn kễ, coi như một loại căn yếu ngang với các loại học khác. Phải gây luôn cả những vệ-sinh cho người mẹ khi mang thai, dạy cho người mẹ biết cả những bồn phận xã-hội đối với nhi-đồng. Khi người mẹ hiểu biết tức là trình-độ nhi-đồng sẽ lên cao.

Bác sĩ Henriette còn khuyên các người mẹ nên biết tiết chế sự ăn uống chơi bời của mình, chớ bài bạc, thức khuya để hại đến sức khỏe và nếu không đủ điều kiện sinh hoạt đừng nuôi con cho đầy đủ thì nên tiết-chế sự sinh đẻ lại. Những lời trên của một vị bác-sĩ y khoa đáng cho chị em chúng ta ngẫm nghĩ.

T. B. Đ. B.

CHỊ EM CHỚ CÓ HOANG-MANG

TRONG tuần nhứt vừa qua, chúng tôi nhận được rất nhiều thư của chị em bạn đọc hỏi về những «tin đồn» của cuộc âu-chiến hiện thời. Có chị hỏi một cách điềm tĩnh, có chị hỏi một cách hốt hoảng, nhưng phần đông đều tỏ ý hoang mang.

Thấy thế, chúng tôi tại sực nhớ tới mùa thu năm ngoái, lúc ông Virgitti còn làm Đốc-ly tỉnh Hanoi, chỉ mới ra một cái lệnh «tập phòng thủ thu động» tầm thường mà thiên hạ đã lo cuống cuống, rồi những tin đồn nhắm bay ra như lá vàng trước gió.

— Nó đánh Bắc-ninh.

— Nó đánh Nam-định.

— Nó đánh Haiphong.

Thế rồi khi ba người dân ở ba tỉnh trên cùng gặp nhau ở một nơi nào, cùng hỏi nhau, rồi cùng ngó ngàng, sau rốt biết rằng đó chỉ là chuyện con «hươu».

Nực cười nhất là, chúng tôi đã mắt thấy một số đồng vợ

con các công-chức mặt tái sanh thì thăm với nhau:

— Nhà tôi bảo «nó» đã tiến đến nơi rồi.

— Nhà tôi nói bắt nhật «nó» đánh lúc nào không chừng! Mắt hoa, óc loạn các bà ấy không làm gì hơn là mua một lúc từng trăm bạc bánh tây (mì) thái ra đem rang cho khô đổ vào bao bì, hoặc mua từng mấy trăm bạc gạo, mấy chục bạc nước mắm, đem về quê, đào hầm cất kín để phòng khi (!)... ăn dần! Vàng vut lên 220, 230\$ một lạng, còn đổi một đồng bạc giấy thì ít nhất cũng các mất 1 hào. Chẳng mua vàng thì dễ giấu và có tiền lẻ thì dễ tiêu mà!

Nhưng năm ngày qua, mười ngày, 1 tháng qua, cái ông «ba bị» mà thiên-hạ gọi là «nó» ấy vẫn chẳng thấy đâu cả, người ta lúc ấy mới biết bị lừa! Người ta lại đem bán vàng đi nhưng chỉ được 185\$ một lạng. Gạo mua nhiều, để ở trong hầm, nó ằm nên nó mốc phải

(Xem tiếp trang 11)

HỎI.— Chồng tôi thất nghiệp từ dạo xảy ra chiến-tranh, vì nhà buồn bở người làm, còn tôi may mắn vẫn giữ được chân đánh máy trong một hãng khác. Cảnh gia-đình nhà tôi không được vui vẻ như lúc cả hai vợ chồng cùng có việc làm. Luôn luôn chồng tôi cau-có gắt-gỏng. Tôi lấy làm khổ-sở quá, có phải tại thấy chồng mất việc làm, bây giờ mình tôi cáng-đáng việc nhà mà tôi ăn ở thất-thổ với chồng tôi đâu. Lắm lúc tôi không thể nào dung-thứ được tính nết khó chịu của chồng tôi.

NĂNG (Haiphong)

TRẢ LỜI.— Một người đàn-ông khi-khái rất lấy làm bức-tức và tủi-thảm khi phải để cho vợ đi làm, cáng-đáng việc nhà, còn mình thì thất-nghiệp ngồi một chỗ. Huống hồ đang đi làm quen, nay phải ngồi nhà nghe con khóc thì còn gì bất-bình hơn nữa. Ấy chính vì vậy, nên ông đâm ra cau-có gắt-gỏng. Có khi, vì tự tưởng rằng không nuôi được vợ, con, phải tạm nhờ vợ, mình sẽ mất cả quyền hành một người chồng nên ông gắt-gỏng quạu-cọ thể để thử — mà tự ông không biết — xem ông còn giữ được quyền làm chồng xưa nay của ông không. Vậy bà càng nên có ý-nghị lắm, lúc này bà nhin-nhục chiều-quý ông, bà không mang tiếng là ngu hèn đâu. Trái lại, trong thâm-tâm bà, bà sung-sướng, kiêu-hãnh vì những lúc này bà đã tỏ thật lòng yêu-quí chồng. Bà nên khuyến-khích ông chớ nản lòng và khéo-léo cách ăn ở để ông thấy rằng ông vẫn là người che-chở bao-bọc bà.

HỎI.— Một người yêu cũ dọa sẽ đưa tất cả thơ-từ của mình đã viết cho họ, để người chồng hiện - thời của mình xem, nếu không giúp cho hắn một số tiền.

Sợ rằng hắn sẽ quen thói lại sách nhiễu lần thứ hai, thứ ba nữa. Nên đối phó thế nào?

CƠ-THUY (Namdinh)

TRẢ LỜI.— Sự là phải, tại túi của tên khốn-nạn ấy sẽ chẳng bao giờ có đầy đâu. Trong những chuyện này không thể mua lấy cái tạm yên được, phải tính toán ngay cho dứt khoát. Bà hãy thú thực tất cả với chồng, cần xin chồng che-chở cho. Một người đại-lượng và đã biết tính nết mình rồi, rất có thể tha thứ cho mình được, mặc dầu sự thật ấy có làm cho chồng bàng-hoàng đau đớn. Ái tình, lòng tin cần của ông đối với bà có giảm đi thì bà cũng đành chịu để cho cái lỗi trước của bà vậy.

HỎI.— Rất yêu chồng nhưng rất cá ghen, hay nghi ngờ, nhiều khi tự biết là ghen hão. Làm thế nào để tự chữa được tính xấu ấy.

HỒNG (Thái-nguyên)

TRẢ LỜI.— Lúc nào trong trí cũng nghĩ rằng ghen là một tính xấu và mình ghen hão đây, thì tự khắc chưa được bệnh ghen. Thêm một liều thuốc nữa: hãy gây tính kiêu-hãnh lúc nào cũng tự nhận mình là một người đàn-bà hoàn-toàn cả tính nết lẫn nhan-sắc, như thế thì còn có người đàn-bà nào hơn mình được nữa mà hòng chiếm nổi trái tim của chồng mình.

HỎI.— Mười lăm tuổi, học năm thứ nhất một trường tư. Cứ về học là có một anh học trò dẫn đường về đến nhà mà anh ta không nói năng gì cả. Còn nhỏ tuổi, yêu có được không?

LILAS (Hanoi)

(Xem tiếp trang 11)

NHẬN ĐỊNH CỦA PHỤ - NỮ TRONG THỜI KỲ CHIẾN-TRANH

của bà MỘNG SƠN

NĂM 1920 hội Ligue internationale des femmes pour la paix et la liberté (Ủng hộ tự-do hòa-bình quốc-tế phụ-nữ liên-đoàn) xuất-bản một cuốn sách, nhan-đề là Tentative désespérée de l'Allemagne (Ý-định thất vọng của nước Đức).

Qua trên ba trăm trang của sách ấy, người đọc có thể thấy rõ được cái thảm-họa của chiến tranh 1914-1918, mà ở trong đó biết bao nhiêu tiếng kêu khóc của mẹ mất con, vợ mất chồng, anh mất em... còn vang dội, thảm-họa gây nên bởi cái dã-tâm của Bismarck, của Guillaume II, những người thay mặt cho một chế độ độc-đoán, muốn làm bá chủ Âu-châu. Vì vậy sách đó được phụ-nữ thế giới hoan-ngheh nhiệt-liệt.

Đọc nó, người ta thấy rõ cả cái thái độ của-phụ-nữ cần phải có trong thời kỳ chiến-tranh. Vì cũng là phần-tử của xã-hội, phụ-nữ phải trực-tiếp và gián-tiếp dự và chiến-tranh.

Lúc này các ngành kỹ-nghệ nặng phát-triển đến cực-độ nhưng đồng thời các ngành kỹ nghệ nhẹ—trừ một số thuộc về kỹ nghệ chiến-tranh—không phát-triển được mấy. Sự ấy rất hiển-nhiên: chứng cứ là ở các nước Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật, sinh-sản-lực của kỹ-nghệ nhẹ càng ngày càng thấy kém. Nhu-cầu-phẩm vật lên cao, các thứ thuế trực-tiếp và gián-tiếp nặng thêm mãi. Những cách ấy không phải riêng các tay tư-bản tài-chính hay các hội tư-bản độc-quyền phải chịu mà tất cả mọi người ở thế-giới đều phải mang. Phụ-nữ cũng không thể nào tránh khỏi.

Dự một phần chiến-tranh tức là phụ-nữ phải tiêu phí biết bao nhiêu mồ hôi, nước mắt và xương máu rồi đó. Vì trong lúc cầm-hòn cái đã

tâm của quân phát xít Đức mọi-rợ phụ-nữ Âu-châu đã trực-tiếp hoặc gián-tiếp tham-dự chiến-tranh bằng cách xung vào đội quân Hồng-thập-tự ra trận, hay xin cải nam-trang đa-nhập trong các đội quân anh dũng, hoặc chuyên-môn đan áo cho các chiến-sĩ ngoài mặt trận v...v... Chịu ít nhiều ảnh hưởng, phụ-nữ xứ ta cũng dự vào một phần.

Chiến-tranh lần này, ai ai cũng nhận thấy rùng rợn hơn hồi 1914-1918 nhiều, vì Hitler đảng-trưởng đảng quốc-xã Đức là một chính-khách quỷ-quyệt, đã man-gấp mấy Bismarck và Guillaume II với những thần-bí về chính-trị của hắn, hắn dựa thêm vào tinh-thần chủng-tộc (racisme) mà đưa cả dân-chúng Đại-Đức vào cuộc chiến-tranh. Bởi vậy, chiến-tranh không phải chỉ ở trong phạm-vi của Âu-câu. Ngoài thủy-chiến, lục chiến, không chiến, chúng ta còn thấy chiến-tranh về kinh-tế, chiến-tranh về ngoại-giao, chiến-tranh về tuyên-truyền và chiến-tranh về khoa-học...

Bao nhiêu chiến-pháp của đối-phương—các nước Anh-Pháp—đều đem ra cả để đánh vào mọi mặt của quân địch. Mai đây rồi nước Ý, nước Mỹ đều phải nhảy sỏ cả vào khói lửa. Tiếng bom đạn sẽ vang-động cả cõi Tây-Âu cũng như sẽ vang động cả trời Đông-Á.

Trước tình-trạng ấy, phụ-nữ phải có một thái-độ gì?

Đó là một câu hỏi rất quan-hệ đương đánh mạnh vào tim óc tất cả các giới của phụ-nữ xứ ta trong giờ nghiêm-trọng này.

Riêng tôi, cho được trả lời câu ấy, tôi hãy đưa ra một nhận-định: « trong thời-kỳ chiến-tranh phải nhận rõ tính-cách của chiến-tranh »; vì chiến-tranh có nhiều thứ:

1) Sấm-lấn chiến-tranh (guerre agressive).

2) Đế-quốc chiến-tranh (guerre impérialiste).

3) Cách-mạng chiến-tranh (guerre révolutionnaire).

4) Nội-chiến (guerre civile).

Nhận-định này đầu hẹp hòi, nhưng nó đã dựng ở trong khốe mắt quan sát thời cuộc rất thành-thực của tôi, người tha-thiết mong cho các nhược-tiêu dân-tộc và các nước trọng công-lý ở thế-giới...

Khi đã có cái nhận định ấy rồi thì mình biết ngay cái trận này, phía nào phải, phía nào trái và cái thái-độ của chị em là giúp đỡ kẻ phải.

M. S.

MUỐN VỢ ĐẸP
MUỐN XE HƠI
hãy mua vé
DÔNG - PHÁP
MỖI SỔ MỘT ĐỒNG (1\$00)

KHOE CON

của BÀNG-BÁ-LÂN

VÀ ra khỏi nhà bà Phở, bà Hàn bừu mỗi một cách khinh bỉ, quay nói với bà Phán đi bên

cạnh:

— Gớm! Người đâu mà khoe khoang quá thế, không ngượng mồm. Thấy người là thấy giơ « cháu đốc » ra... đốc với chả...! Bà thế nào, chứ tôi nghe thấy chương tai quá!

Bà Phán « hừ » một tiếng, rồi cũng biểu đồng tình:

— Mà nào có phải Đốc thực hiệu cho nó cam! Đàng này chỉ là anh giáo quèn ở một trường nhà quê. Họ lờ đời thực!

— Ấy thế mà thiên-hạ vẫn tưởng thực đấy. Nếu thế thì tôi cũng có thể gọi thẳng « cả » nhà tôi là « cậu cử » được.

— Cậu cả học trường gì nhỉ?

— Cháu học trường luật.. năm thứ nhất. Nhưng cháu chăm lắm kia, lại được cái cũng thông minh. Bao giờ cũng ngồi nhất nhì trong lớp. Ông đốc tây đã phải khen là chắc chắn thế nào rồi cũng đỗ và đỗ cao nữa.

Ngừng một lát, bà lại tiếp:

—Ừ, mà sao lại không gọi thế! Cái gì chứ cái cử-nhân thì cháu nắm chắc trong tay... chả hơn là ông đốc hão, ông đốc không là đốc kia ư!

Thế là cậu cả nhà bà Hàn bỗng thành cậu cử. Và bà không quên kể cho bà Phán nghe những lời người ta khen ngợi cậu cử tương lai. Nào ông này, vì yêu tài, bắt tin cho không con gái. Bà nọ, vì mến nết, cứ nhận đứa cậu cử là rể, nói giọng vợ vào. Rặt những chỗ con quan, nhà giàu với của hồi-môn kếch sù cả.

— Nhưng (bà Hàn kết luận) tôi động ước hỏi là cháu cứ rầy này lên, nói là đỗ cử-nhân xong còn sang tây làm nốt cái tiến-sĩ, rồi mới chịu lấy vợ. Rồi không đợi bà Phán khen, bà Hàn cười hề-hề, giọng đắc ý:

— Ấy, bọn trẻ tuổi có tri bây giờ họ bướng thế cả. Chỉ buồn cho mình nóng ruột mãi không có cháu bé!

Đến nhà bà Phán, hai người cùng vào. Còn chân ngoài cửa, chân trong cửa, bà Phán đã gọi ầm lên:— Mợ

Tham đâu rồi? Bảo nó pha nước con Rồi bà cắt nghĩa:— Ấy, cháu Phán vừa thi tham-tá phổ thông. Ông Phán đầu tòa, thì làm gì mà chẳng đỗ... cháu được cái nhanh-nhau cần thận, quan sù yêu lắm. Mấy năm trước ngài cử giục cháu thi tham-biện; nhưng vì hồi ấy lương-tham mới ít ỏi quá nên cháu không thi... nhân được quan thầy tốt lại có thể lực, tôi bảo cháu rồi sẽ cố vận động xin ra tri-huyện.

Bà quay lại phía mợ Tham đang đứng pha nước:

— Mợ cũng phải liệu nhời nói cho câu ấy nghe ra mới được. Vợ chồng bảo nhau thì dễ hơn. Chứ tôi nói, xem ý cậu ấy chỉ ầm-ừ! Chả, trách nhiệm nặng-nề... có nặng-nề thì

(Xem tiếp trang 6)

Trong lúc chị em than thiếu sách đọc... Ngày 15 Jun tới đây, cùng các nơi sẽ có bán...

LOẠN THẦN-KINH

TIỂU-THUYẾT CỦA YÊN-SƠN

Một cuốn truyện ra đời để trả lời câu hỏi: *Tại sao lắm gia - đình chỉ có hạnh - phúc được vài bốn năm mà thôi?*

Một cuốn truyện đáng kể là sách « đầu ta » của chị em (những người đã chết cả cõi lòng vì xấu số lấy phải anh chồng LOẠN THẦN KINH là thứ bệnh bất-trị của xã-hội này).

Sách dày 65 trang. In đẹp. Tranh bìa của họa-sĩ *Tôn-thất-Cương*. Giá 0\$28.

Mua buôn từ 20 cuốn trở lên được trừ 25%. và khỏi trả tiền cước. Mandat gửi cho:

Kiosque Thanh-Tao (Square N. K. H.) ở Vinh.

GIẤY ĐẸP, VÍ TÂN THỜI CỦA CÁC BÀ CÁC CÔ

CHỈ BÁN TẠI

NGUYEN - MAC

Tonkin - 69, Avenue Paul Doumer - Haiphong

TRẠNG-SU' « LÊTA »

TRONG báo Populaire (Saigon) ra ngày 17 mai nữ đồng-nghiep Texier có nói đến mấy « cậu trạng-sư tập sự trẻ trung » và bình-phẩm: « Họ rất xa mấy người khách hàng của họ, lâu lâu họ mới dụt-dề hỏi một câu... phát quan-trọng đã đến (phải rồi) họ đi nhẹ lại trước mặt mấy ông tòa, miệng cười chum chim và bằng một giọng của người gần tắt hơi, hết sức nhỏ nhẹ, nhỏ cho đến nỗi không ai nghe chỉ cả, họ lặp lại những lời khai của tội-nhân mà họ dùng làm lý lẽ của họ rồi họ xin tòa mở lượng khoan hồng dung chể cho tội-nhân... Chỉ có thế thôi ».

Rồi nữ đồng-nghiep Texier phàn-nàn cho các bị cáo xấu-số gặp phải mấy « cậu trạng-sư tập sự » đó. Nhưng nếu nữ đồng-nghiep Texier thấy nhà « Trạng-sư tập sự Lêta » của báo Ngày-Nay thì nữ đồng-nghiep chắc phải ngừng lời than, vì biết lấy tiếng gì để bình-phẩm cậu « trạng » ấy cho đúng.

Trạng-sư Lêta nói gì

Trạng-sư Lêta thấy Đàn-Bà riều cái tánh « quá hiền-lành » của Thiện-sĩ về câu truyện « một đám cưới » liền lên tiếng bênh-vực Thiện-sĩ, ông ấy bảo Đàn-Bà:

1) Thế ra Đàn - Bà cho những chuyện ngộ-nghĩnh là những chuyện « đôi co »?

Vì quá thực, đem hết tài quan-sát để ngắm bức vẽ kia (cái từ có 2 chữ

ngộ-nghĩnh và hình người đàn-bà chỉ tay) ai ai cũng phải sợ mà nhận rằng người đàn-bà của Đàn-Bà đang sủa sói một cách oanh-liệt!

Không! Lêta quá tưởng-tượng đó thôi! Những truyện ngộ-nghĩnh là những truyện ngộ-nghĩnh chớ sao lại tưởng là truyện « đôi co » được. Chớ làm gà ra cuốc thế! Ở dưới cái đề-mục ngộ-nghĩnh Đàn-bà chỉ có ý đăng những việc, những điều, ra ngoài sự thường, thí dụ, nói tới 1 cái quá thai, một con gà ba chân chẳng hạn. Còn sở dĩ đề « cái quá hiền-lành » của Thiện-sĩ ở đó là vì với câu: « Bắt rề lạy mình giữa nơi đông đủ rồi mới cho tiền... Lễ giáo nào lại có lễ giáo ấy... còn các cậu phủ rề, các cậu định đem cái tân-học của mình khoe giữa đám cưới của một người bạn sao?... » mà ông Thiện-sĩ viết: « Tôi cố nghĩ cũng không hiểu Đàn-bà nói gì... »

Một người viết báo như Thiện-sĩ chỉ có 2 câu ấy cũng không hiểu thì chẳng là bất thường lắm ư! Một sự quái-gở đầu là do sự quá hiền-lành mà ra tưởng cũng ngộ-nghĩnh lắm ông Lêta ạ! Còn cái hình người đàn bà chỉ tay kia, ông làm mà cho là có giáng điệu « đôi co », chớ thật ra người đó đương chỉ cho đời coi cái quá hiền-lành của Thiện-sĩ, và ở kỳ báo này, cái quá hiền-lành của ông đó.

Sức tưởng-tượng của Lêta

Chỗ này chúng tôi xin nghiêm nét mặt để hầu chuyện bạn đồng nghiệp Lêta vì chúng tôi muốn nói tới thể-diện của con nhà văn.

Ở Ngày-Nay số 207 ông Thiện-sĩ với cái luận điệu « chớ gì » (ông Lêta thuật lại, bỏ bớt chữ chớ gì đi) viết: *Lễ người chết được thì lễ người sống cũng được... và khóc người chết được thì khóc người sống cũng được chớ gì...*

Rồi ông ấy vin lấy cái luận điệu ấy mà bắt bẻ, nghĩa là ông ấy bắt bẻ cái ý: «...khóc người chết được thì khóc người sống cũng được chớ gì... » Đó là một sự không chân

(Xem tiếp trang 7)

ĐƯỜNG KIM MŨI CHỈ

III

Đường trần. — Chỉ dùng vào các thứ áo kếp, áo bông, và cốt cho các lần hàng: dựng, lót, lần ngoài hay bông dính chặt với nhau không xô đi xô lại, không bung-nhùng. Ở những gấu quần, gấu áo hàng giấy người ta cũng trần để cho khỏi cộm lên. Trần quần áo thường chọn kim giải, trần chân bông phải tròn kim to số một.

Trần cũng như khâu thường chỉ khác cứ một mũi rất giải bằng 2/3 cái kim thì lại cần một mũi rất nhỏ. Mũi giải phải lặn vào giữa các lần áo, còn mũi nhỏ thì nổi lên mặt phải và mặt trái hàng. Mũi trần nào nổi lên mặt cũng nhỏ và đều nhau gọi là trần mắt tép.

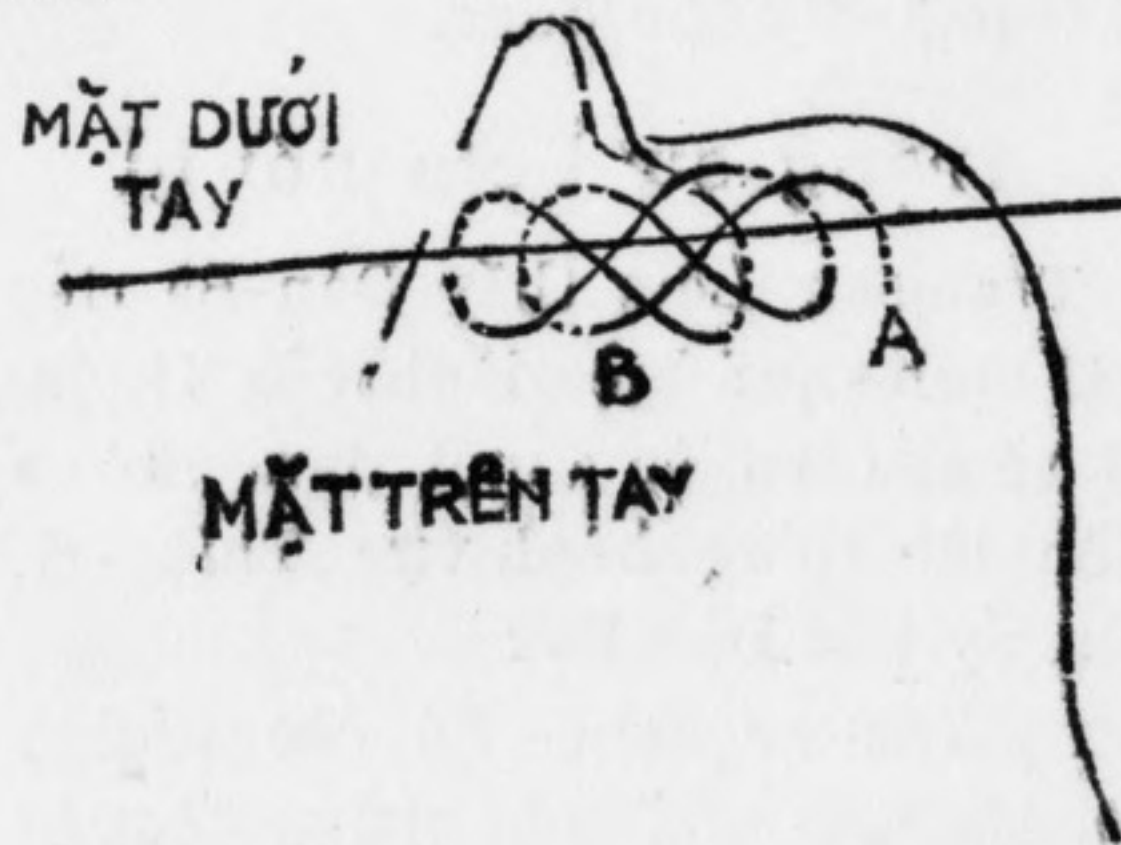
Muốn cho đường trần thẳng thắn thì trước khi trần hãy giải phẳng thứ hàng định trần ra, vuốt cho thật sát rồi lược một đường làm cỡ theo chiều dọc và chiều ngang tấm áo, tấm chăn. Rồi nương theo đường lược ấy mà trần. Lúc trần chớ cầm kim nơi tay quá đường trần sẽ bụm, kéo sát quá thì rần. Trần quả trám, trần hình tròn hay các thứ hình phải vẽ kiểu lên, lược đã rồi hãy trần và trần chân bông thì phải kéo chỉ cho chặt, hình mới nổi.

Dóc. — Đường này xưa kia ta chỉ dùng để nối chỗ mảnh vải vuông tròn làm đầu các gối dài vào với thân gối hay các đệm chần vào với lần hàng học chần. Cho nên liệt nó vào hạng các đường khâu trang-sức. Có hai thứ dóc: dóc kếp và dóc đơn, dóc kếp tương-tự như point de croix của tây và dóc đơn như point de chainette, chỉ khác là hình point de croix và charinette khâu lệch lên mép.

Dóc kếp. — Gập rìa hai miếng vải định nối lại, cái rìa gập

xuống để vào trong là mặt trái, ráp hai miếng vải vào với nhau không cần lược. Châm kim từ bên mặt vải trên tay (1) sang bên mặt vải dưới tay A, vắt kim và chỉ lên trên mép hàng, lộn sang mặt vải trên tay, châm kim xuống chỗ B cách chỗ A độ non một phân tây, rút hết chỉ thành một đường vắt chéo giải trên mép vải. Lại lộn kim và chỉ vắt ngang lên đường chỉ chéo vừa khâu, châm kim sát cạnh lỗ kim A lúc này. Đây kim sang mặt vải dưới tay, rút chỉ rồi lại vắt chéo kim chỉ lên mép vải, đi qua hai đường khâu bắt chéo ban này, cho kim khâu sang bên trái mũi B. Châm kim sát cạnh mũi B rồi lại bắt đầu vắt kim, chỉ sang cạnh cái mũi sát mũi A lúc này, cứ thế khâu mãi, y như đường point de croix khâu ngang, trông lên nhau vậy.

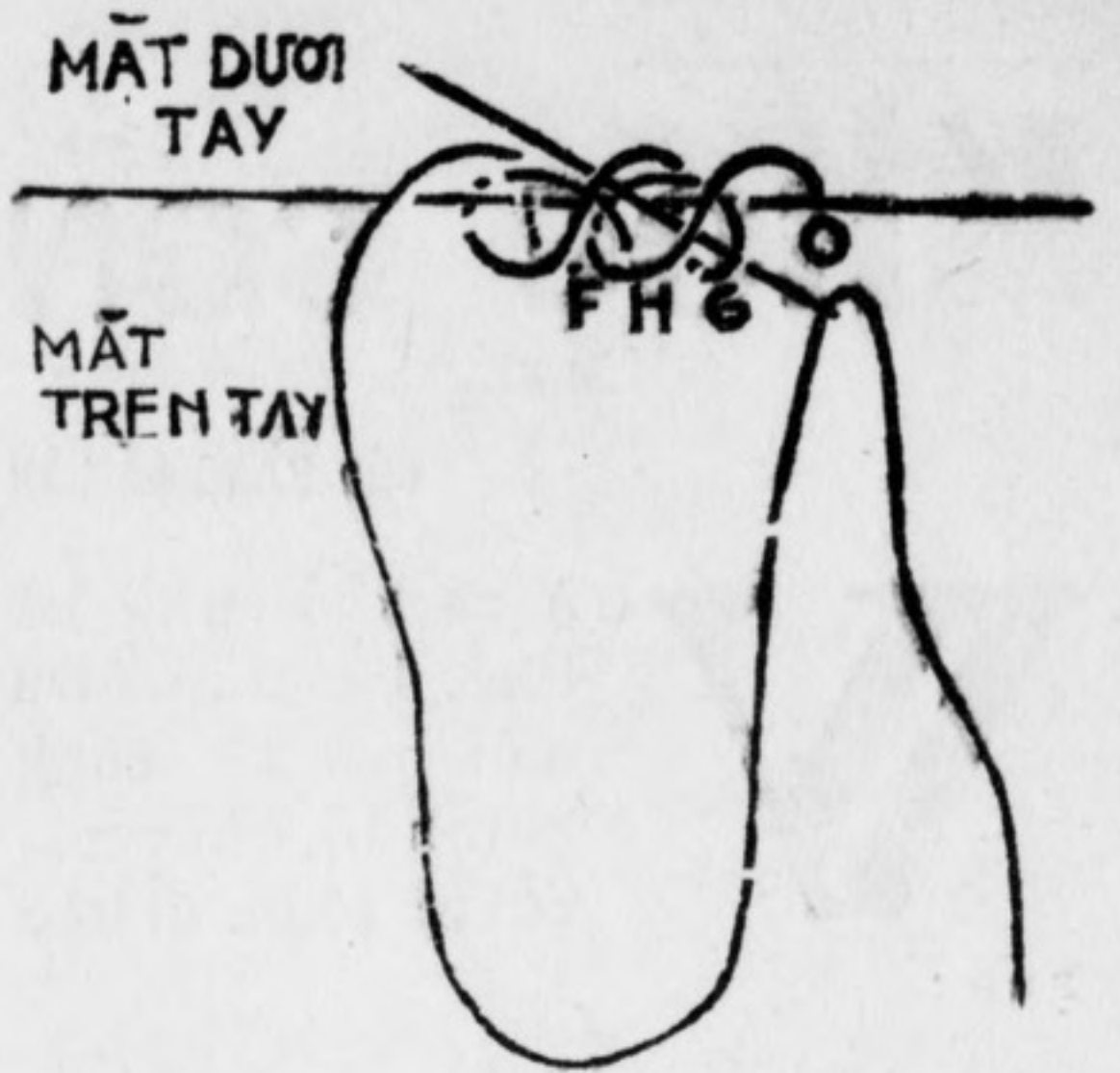
Cốt nhất mũi kim châm phải thật đều thật sát, chân đường khâu không hở, không doãng. Đường khâu dày cộm lên rất nổi.

Dóc đơn. — Bắt đầu cũng như dóc kếp nghĩa là châm một mũi từ mặt hàng trên tay (O) xuống mặt hàng dưới tay rồi lại quặt chỉ sang mặt hàng trên tay xiên một mũi cạnh mũi O (G) xuống mặt hàng dưới tay. Rút chỉ xong thì thành một đường vắt chéo lên mép. Ngoặt kim qua mép vải sang mặt hàng trên tay, luồn kim vào giữa lòng mũi chỉ vừa khâu thành (OG) đường khâu vào vải. Lại trở kim sang mặt hàng trên tay châm xuống cạnh

(1) Mặt vải trên tay tức là mặt vải ở ngang trước mắt mình mặt vải dưới tay là mặt bên kia.

mũi G ban này cho kim xiên sang mặt hàng dưới tay thành đường chỉ (F-H) lại ngoặt kim sang mặt hàng trên tay, luồn kim giữa lòng hai đường chỉ GH luồn luôn sang cả đường chỉ ở dưới tay nữa, nghĩa là luồn qua ba đường chỉ cả thấy hai đường trên tay và một đường dưới tay. Rút chỉ, lại ngoặt kim lại sang mặt hàng trên tay châm kim cạnh mũi H (F) rồi lại luồn kim qua đường chỉ H và H, đường chỉ dưới tay v.v... cứ thế khâu mãi. Mũi kim châm lên vải lấy cách nhau cho đều đừng sát quá không đẹp, phải để cho thấy rõ từng chân đường khâu. Lúc luồn kim qua hai lần chỉ trên tay

và một lần chỉ dưới tay nhớ đừng rút chỉ chặt quá, đường khâu trên rìa sẽ co dúm lại, và đường dưới chân doãng ra không đẹp.

Khâu đường dóc nên dùng chỉ cotton perlé, chỉ thêu to thì nổi hơn là khâu chỉ thường.

Kỳ sau: mạng và vá

XIN CÁC ÔNG CHÁNH SỞ' CANH-NÔNG LƯU Ý

NGHỀ dệt tussor (dũi) bằng tay của người bản xứ mới vào độ phát đạt được mấy năm nay, hiện đang lo-sợ sẽ bị ngưng trệ nếu tin đồn sau đây là có thực. Nguyên muốn dệt dũi thì phải cần đến thứ kén «dỗ» nghĩa là thứ kén con ngài đã cắn thủng chui ra để trứng. Thứ kén ấy chỉ có các sở canh-nông là có nhiều vì phải cần cho ngài cắn kén chui ra để trứng, lấy trứng bán cho dân nuôi tằm. Lâu nay các nhà công-nghệ dệt dũi đều mua ở sở canh-nông thứ kén dỗ về dùng, Giá kén năm kia năm ngoài chỉ có 2.20 rồi đến 3.00 một kilo năm nay lên tới 4.00 và cũng không thấy sở Canh-nông Việt-tri Bắc-giang bán cho nữa. Có tin đồn rằng những kén dỗ ấy gom lại để bán độc quyền cho một hãng dệt lớn trong xứ này. Nếu tin đồn có thực thì tai hại vô cùng cho những nhà dệt dũi không có nơi mua kén dỗ mà dệt nữa. Còn một hạng người nữa cũng sẽ bị khổ sở lấy là hạng người làm nghề «kẹo» kén tức là vẽ những sợi dũi ở kén ra.

Chúng tôi yêu cầu các ông chánh sở Canh-nông bảo cho biết tin đồn trên kia chỉ là tin đồn huyền, và xin cứ công bằng bán kén dỗ cho tất

cả các nhà công nghệ dệt dũi xưa nay. Muốn trừ cả cái nạn đầu cơ, chúng tôi yêu cầu các ông chánh sở chỉ bán cho những nhà dệt chuyên nghiệp có môn bài chớ đừng bán cho những người không làm nghề dệt, họ biết mua kén để tích trữ lại là có lợi, họ bỏ tiền ra mua hết, đến khi các nhà dệt dũi chuyên nghiệp đến mua ở sở Canh-nông không có thì phải mua của họ vậy.

Ký tên :
Mấy nhà dệt dũi

GIỚI THIỆU SÁCH

Chúng tôi nhận được :

1-) Phòng thủ thụ động của hai ông Phạm-huy-Lục và Courtoux giá 0\$20

2-) Mấy nét mơ thơ của ông Đào-tiến-Đạt giá 0\$60. Xin cảm-tạ và giới thiệu cùng độc-giả.

T.B.Đ B.

TÌM VIỆC

Muốn tìm một chỗ dạy học tận nhà về vụ nghỉ hè sắp tới cho các trò em. do một giáo-viên đứng-dẫn (ngày 2 giờ). Xin viết thư cho: Vũ-Sâm 8, Rue Tirant, Hanoi.

TÔI MUỐN ĐẸP

Vệ-sinh và nhan-sắc

Tây độc

NGUỒI ta sẽ vui-vẻ, sẽ sống lâu hơn nếu không có bệnh táo bón. (một bác-sĩ đã nói: một ngày táo bón là thiệt mất mười ngày sống). Nhưng một ngày cho ra ngoài những cặn-bã của sự tiêu-hóa một lần, chưa phải là đã tẩy được hết những chất độc, nó không chỉ tích ở ruột, mà nó còn nhuần thấm cả vào máu, vào các bộ phận khác.

Khi trong người ta có nhiều chất độc quá ta thường cảm thấy những khó chịu sau này: mệt bần-thần khắp thân-thể — mỗi mình-mảy nhất là mỗi ở hai chân, hình như chân nặng ra — sáng ngủ dậy thấy mình mệt hơn lúc tối trước khi đi ngủ — có quầng và bị-sị dưới mắt — ọc ạch trong bụng — hoa mắt — hay gắt-gồng — chán-nản không muốn mó vào việc gì — đánh phấn không ăn da. Ngăn ấy sự khó chịu, bạn đàn-bà chúng ta thường thường hay bị nhất và gia cho cái tên là « ốm đứng ». Các bạn chớ lo uống thuốc, chẳng phải các bạn ốm đâu, chính là các chất độc tích-trữ nó « hành » các bạn đấy. Và chỉ có một phương thuốc hiệu nghiệm là tẩy độc toàn thể. Sau khi tẩy độc các bạn sẽ thấy vui vẻ, hết tất cả các bệnh tật, bạn như sống lại. Lâu lâu, mỗi tháng tẩy độc một lần, bạn sẽ sống lâu hơn mấy tháng, bạn sẽ trẻ dai hơn, chỉ cần nhất là bạn phải có can-đảm, có thì giờ.

Thế nào là tẩy độc?

— Tẩy độc là phải hoàn toàn theo ba thời-kỳ sau này:

1) tiết hết các chất độc ra.

2) làm lạnh các thớ thịt co lại hay bị dất bởi các chất độc ở trong.

3) trường phục lại sức.

Thời-kỳ thứ nhất: tổng các chất độc ra:

1) nhịn ăn hẳn một ngày từ 8 giờ sáng đến 8 giờ tối, chỉ uống

nước lọc, mỗi giờ uống một cốc, uống thông-thả từng ngụm một.

2) ngủ nhiều càng tốt.

3) từng lát lại thở vào thở ra rất sâu, nằm trên giường mà thở, cửa sổ mở rộng (1).

Thời-kỳ thứ hai: làm lạnh các thớ thịt: lòng trắng trứng nguyên chất là một vị thuốc nhanh và hiệu-nghiệm nhất để làm lạnh các thớ thịt. Bởi vậy ngày thứ hai, sáng ra uống một cốc nước lọc rồi lấy một quả trứng tươi

TRẢ LỜI ĐẸP

Cô Mỹ-Ngọc Cần-thơ. — Trên móng tay có những chấm trắng và móng tay mềm hay gãy là cơ thể thiếu chất sắt có nên ăn nhiều rau sống, hoa quả, mật ong và nên uống thuốc có chất sắt.

Chữa bên ngoài thì mỗi tối trước khi đi ngủ, có chôn quánh essence de térébenthine (vẫn dùng để đánh bóng bàn ghế) và myrrhe (hỏi hiệu thuốc) hai thứ bằng phần nhau rồi bôi lên ngón tay, sáng ra lấy dầu ăn chùi cho sạch.

Cô Lê-Tâm Quy-nhơn. — Có nhiều người không chịu được gió bẻ có lẽ có thuộc vào hạng người ấy, nếu cứ thấy càng ngày càng sút cân đi, có nên đổi chỗ ở khác vậy.

Nhiều khi lúc thoát đầu không hợp khi hậu rồi dần dần lại hợp, vậy có hãy chờ xem.

Gió bẻ có nhiều chất iode và khô lắm nên rất hại cho da mặt, có mua thứ kem nhơn rất tốt bôi da mặt, và ngày thường pha eau xyogénée 2 thìa trong một lít nước rửa mặt.

Cô Louise Tâm An-cự Huế. — Tóc rụng nhiều vì máu xấu, vì mới đẻ hoặc mới khỏi một bệnh trọng, mà muốn cho mọc tốt lại thì phải uống thuốc bổ chữa bên trong, bên ngoài xức thứ dầu dừa ở Huế sẵn có, pha nước hoa hay eau de cologne vào cho mất mùi hôi.

Tập cho đùi háng và móng nở, Xin cô xem lại những báo Đàn-Bà cũ đã có đăng một mục tập thể-thao rất đầy đủ cho bạn gái.

húp thông - thả chỗ lòng trắng trứng, uống thêm một ngụm nước nhỏ, rồi lại húp một lòng trắng trứng nữa, uống một ngụm nước, húp chiếc lòng trắng trứng thứ ba.

Bữa cơm trưa: bao giờ cũng uống nước trước đã. Đập một quả trứng cả lòng trắng lẫn lòng đỏ vào một cốc sữa tươi, uống thông-thả. Uống luôn ba cốc ba quả trứng như thế. Chiều cũng ăn như vậy.

Thời-kỳ thứ ba: trường-phục lại sức khỏe: ngày thứ ba sáng ra uống nước súp đã hầm từ tối hôm trước với thịt bò, ăn một miếng thịt làm bí-tết và một miếng bánh. Cơm trưa và cơm chiều ăn cũng tương-tự như bữa cơm sáng nhưng đừng ăn no quá vội.

Cách tẩy độc này có mất nhiều thì giờ thật, nhưng nếu bạn không có thì giờ làm ngay thì đề khi nào bạn bị một cơ bất buộc phải nằm trên giường luôn mấy ngày, bạn sẽ theo và bạn sẽ biết những công-dụng quý hóa của nó đối với nhan-sắc và sức khỏe của bạn.

Sau khi tẩy độc rồi, muốn cho da mặt bạn cũng được tẩy độc luôn thể, bạn sông mặt, cho thêm ít hạt «tiêu-hôi» (mua hiệu thuốc bắc) vào nồi nước sông đun sôi, sông trong 10 phút. Đập quả trứng lấy lòng trắng đánh nổi bôi lên nếu da mặt mỡ, lấy lòng đỏ bôi nếu da mặt khô.

Cô Thúy

(1) rửa ruột bằng nước ấm có pha muối (chất muối rất bổ cho ruột) trong một cái bock.

THO' TÍN

Bạn Dương-Trân Hai-duy. — Phàm những bài lai-cáo nhận được, muốn tạ lòng các bạn, chúng tôi chỉ có thể báo cho các bạn biết rằng bài đó đã đến tay chúng tôi, còn sự đăng hay không chúng tôi cần phải xem xét cẩn thận để khỏi phụ lòng các bạn, chớ làm sao cho biết ngay được?

Cô Như-Không Nghệ - An. — Đã nhận được. Rất cảm ơn những lời khuyên khích của cô.

Cô Hoàng-Lang Hanoi. — Rất vui lòng giúp cô. Cô cho biết ý muốn cô định giao thiệp với các bạn buôn bán thứ hàng nào?

Bạn Nguyễn-thị-Kiểm. — Đợi đủ sẽ đăng.

Bà Đào-ngọc - Quỳnh Infirmière Phúc-yên. — Bà đón coi số sau.

Ô. An-xuyên. — Đã nhận được.

Hoàng-Cát. — Đã nhận được.

Huyền-Hoàng. — Đã nhận được.

Ô. Trần-văn-Tường Hải-phòng. — Đã nhận được.

Ông An-Xuyên vientiane. — Ông làm ơn cho biết chiếc mandat 2\$00 n° 086 trả tiền báo cho ai và thiếu những số nào ông cho biết sẽ gửi bù.

Bà Trúc-Như Thanh-hóa. — Báo từ số 1 hiện thiếu số 1, 3, 19, 16, 22, 23, còn ngoài những số ấy bà lấy số nào bà cho biết.

Cô Lê-Anh Fort - Bayard. — Đã nhận được.

Ông Ng: ngọc-Kinh (Pnom-penh) ông Lê - thành - Tuấn (Huế) ông Huỳnh - Trí (Pnom-Penh), cô Lê-thanh-Lan (Sơn-tây) bà Lý-thiên-Hương (Rạch-giá) ông Phạm-thận (Ninh-Bình), cô Châu (Phúc-Yên) bà Trương qui-Di và cô Trúc-Như (Thanh-Hóa) bà Trần văn-Nguyên (Xiêng Khouang) cô Phạm thị-Tu (Phù-Nghĩa). Ông Cam-ba-Bao Tri-Châu (Thương-Xuân) ông Lê-văn-Hồng (Cao-Bằng) bà Hồng-ký (Hà-tĩnh) cô Phạm thị Lê-trà (Bắc-Giang). Đã nhận được mandat.

ROBERT BEAU

Joaillier Hanoi Haiphong

BÁN VÀ BẢO-LINH CÁC THỦ ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG:
Rolex - Oméga - Judex
VÀ CÁC ĐỒNG-HỒ CHUÔNG

La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

KHOE CON

(Tiếp theo trang 3)

mới là quán lớn; có nặng-nề th mới có bông hậu. Và họ nhà mình tham phan nhan-nhan cả ra, nay có dịp tốt tôi gì chẳng làm hơn. Thế nào cũng phải xuất chính mới được.

Bằng một giọng hớn-hở, mợ Tham khẽ nói: — Dạ

Hai hôm sau, ở nhà bà Phó. Bà Phán kể: — Tôi chưa thấy ai khoe con vô lý như nhà bà Hân. Con chưa thì mà đã cứ một điều «cậu cũ» hai điều «cậu cũ»... Cừ-nhan chưa đồ đã nói truyện sang tây thì tiến-sĩ. Làm như nghề, cứ ở trong túi họ không bằng!

Bà Phó: — Thế mới là «chưa đồ ông nghề đã đi hàng tổng»! Nhưng dù nghề, cứ thật nữa thì đã ăn ai. Nằm nhà vô khối. Bằng cấp chỉ là mảnh giấy lộn, phải không? Ở đời này chẳng gì bằng cái «thực tế». Vì như cậu Tham đăng nhà, hay ít ra như cháu Đốc nhà tôi, chức nghiệp đã cao, tiền lương lại nhiều mà còn chẳng dám khoe khoang nữa là!

Bỗng có tiếng giầy ở ngoài cửa. Bà Hân vào. Bà có vẻ ngượng nghịu. Bà Phán cũng ngượng nghịu. Vì cả hai đều không ngờ lại gặp nhau ở nhà bà Phó. Câu chuyện rời-rạc, nhạt-nhẽo, khách sáo. Một lát, bà Phán từ về. Bà Phó vội giữ:

— Ấy, hãy ngồi chơi Tý đã... À hôm qua cả hai vợ chồng nhà Đốc về thăm tôi. Nhưng đến chiều chồng lại phải đi ngay, vì hôm nay có quan thanh tra tây lên khám trường. Chỉ có vợ ở lại, vì tôi giữ ở nhà chơi vài bữa. Để tôi gọi cháu ra chào hai bà.

Rồi hướng lên trần nhà, bà gọi to, tiếng oang-oang tưởng chừng những người ở nhà bên kia đường cũng nghe rõ:

— Mợ Đốc làm gì trên ấy? Xuống tôi nhờ tí đây!

Bà Phán chưa ra khỏi cửa, bà Hân đã bấu môi một cách khinh-bĩ, ghé vào tai bà Phó:

— Chà, cụ «cố» nay mai đấy! Gớm, khoe con như giới không biết ngượng mồm!

Bà Phó lắc đầu chép miệng:

— Thôi, còn phải bàn!

BÀNG-BÁ-LÂN

1-) Những móng tay nhuộm đỏ, một bộ mặt trang-diêm rất công-phu, những quần áo lạ kiêu của những người đàn-bà khác, ông gặp ở ngoài đường, ở các chỗ ăn uống tụ hội, ông cho là đẹp lắm, ông nhìn không chán mắt. Nhưng nếu bà muốn bắt chước... ông nghiêm-nghị: «Tôi không muốn mợ ăn mặc trai-lơ thế, có đẹp-đẽ gì đâu?»

2-) Không phải ngày nào ông cũng về chậm, nhưng không bao giờ ông lại về đúng giờ giấc luôn trong hai hôm cho. Trời đi vắng, một hôm ông lại về nhà sớm-sủa lắm, có lẽ ông đã hẹn gặp ai sau lúc ăn cơm xong. Cố-nhiên là hôm ấy cơm chưa xong, ông quát tháo:

— Nhà này thật là quái-gở, ăn-uống chẳng ra giờ-giấc nào cả.

BON DE PRIME VIỆT-PHÁP TỰ-ĐIỀN

éditions THÁI-LAI

Một bộ sách rất công phu giấy 1500 trang khổ rộng 0,20 x 0,30 có linh 30.000 danh-từ đơn kép Việt và Hán dịch ra Pháp văn, giá bán nhất định 15\$00 (đã in xong quyền đầu). Trước ngày 15 Mai 1940 ai nhận mua và giá tiền cả một lúc sẽ chỉ phải trả \$9\$70 lại được một cái Bon Prime mua một năm báo Đán-Bà không phải trả tiền muốn lấy quyền đầu xem thử, xin gửi về cho 1\$00. Mandat gửi thẳng về: **Thái-Lai Tùng-Thư** 47, Grand Rue-Thanh-hoa, Annam

Các ông ích-kỷ, ích-kỷ ghê đi, ai còn không biết cái đức tính áy của các ông. Chỉ trừ có các ông, thì cố nhiên là các ông không biết. Và các bà có bảo các ông là ích-kỷ, lập tức các ông vổ ngực: «Tôi, tôi áy à... Tôi hy-sinh cho vợ yêu của tôi» Vàng, vàng, các ông có biết rằng các ông ích-kỷ đâu. Nếu biết mà còn làm thì chẳng hóa ra các ông «xấu» lắm ư? Đây chúng tôi chỉ muốn nhắc các ông những điều, những hành-động vô ý để các ông tự sửa, cho gia-đình thêm êm đẹp, vui-vẻ. Và chúng tôi mong rằng từ nay trước khi làm một việc gì, nói một lời nào, các ông hãy tự hỏi: «như thế ta có ích-kỷ không?»

3-) Trước khi mặc máy truyền thanh ông hứa với bà: Rồi tối nào tôi cũng «vặn» luồng điện của các hãng ca nhạc ở bên ta để mợ nghe những bản hát ta. Nhưng...

— Nay cậu, si-số mãi rồi chẳng hiểu cái quái-quỷ gì cả, cậu vặn bài bát ta lên đi.

Cậu: — Suyt, suyt, đang có những tin tức quan-trọng.

— ?

— Im! Rồi nghe cái-lương sau. Còn bản hát này của cô Ombraha Virginia một danh-ca bậc nhất ở bên Mỹ, mợ không nghe à?

Mợ diu mắt, bịt lỗ tai lại. Cậu nghĩ thầm: Hừ! Rõ đàn-bà dốt nát chẳng hiểu gì về âm-nhạc cả. Chỉ quanh-quẩn với mấy điệu cải-lương thôi.

4-) Minh ơi! Nếu mình thông thả, mình qua hiệu mua cho con một hộp bột, một hộp sữa một hộp đường nhé.

Em còn phải ru con ngủ và còn phải hong cho nó mấy cái tã, kéo hết tã khô rồi, mình chịu khó một chút nhé, em không bận thì không dám nhờ mình đâu!

Ông sụ ngay mặt xuống, tỏ vẻ khó chịu, phải ôm, sách một gói công-kênh, nó làm mất cả duyên của ông trước mặt các tiểu-thư gặp ngoài đường, nên bà vội-vàng:

— Thôi, em chả phiền mình nữa, để con ngủ em đi mua cũng được.

— Thế thì còn gì bằng nữa. Mợ phải biết đàn ông đi đường mà ôm một cái gói trông bệ-rạc lắm.

5-) Bữa ăn sáng, ông: hai quả trứng, một bát sữa súc-cù-là, một cái bánh tây nậm. Bà: một bát cháo hoa, một xu sôi lạc.

— Sao mợ lại ăn thế, ăn như tôi có phải bỏ bèo không?

— Ăn thế tốn quá, thôi để cậu ăn, cậu lấv sức đi làm, tôi ở nhà thế nao xong thôi.

Ông rất ân-cần: mợ ở nhà dọn-dẹp chẳng phải là mợ làm việc ư? Từ mai tôi cũng chỉ ăn sôi như mợ thôi. Vợ chồng ai lại người ăn ngon, người nhịn bao giờ?

Hay: mợ cũng phải ăn sữa bánh như tôi. Tôi ăn một mình không ngon miệng.

Bà vợ cảm-động rót nước nước mắt. Nhưng, vài sáng sau, ông đẩy đĩa sôi ra xa:

— Gớm ăn sôi nặng bụng quá, nuốt không trôi.

6) Thịnh-thoảng khi bà thực sự mệt thì ông cũng vui lòng giúp bà vài việc con con, chẳng hạn bưng cho bà chén thuốc. Ông không quên ca-tụng «hạnh phúc» của bà để tự khen ông: — Mợ thực là một người đàn-bà sung-sướng. Chồng hầu-hạ nâng-giấc từng ly.

Đó mợ coi, vợ chồng mình càng ăn ở với nhau lâu, càng đậm-đà hơn lên... phải không nào? Thôi từ giờ đừng nghi nữa nhé!

Đã vậy, ông còn từ chối cả đánh tổ-tôm để ở nhà với bà. Ông thực là người chồng tốt. Nhưng vài hôm, bà khỏi, ông không quên «bù» lại. Mỗi khi đi chơi tối, ông thường nhắc:

gớm, mấy hôm ở nhà hầu mình cuồng cả căng, hôm nay phải đi giải-trí một chút mới được.

7-) Ông tròn soe mắt: Chao! ba cái áo mới nữa, may gì mà may lắm thế. Còn ông thì mới vào hè, ông đã may ba bộ rồi, và giá tiền ba bộ ấy gấp mười giá tiền ba chiếc áo mỏng-manh của bà. Nhưng ai làm thế nào để cho ông mất được cái yên trí rằng những quần áo của ông là cần-thiết để giao-dịch công-việc, còn của bà thì toàn là những thứ lờ-loẹt vô ích.

8-) Và cuối cùng, câu chuyện ngàn đời giữa hai ông bà, hễ thế-giới còn có đàn ông thì còn có câu chuyện sau này:

— Cậu ơi! cậu nghĩ gì thế?

— Tôi đang nghĩ rằng nếu chẳng may mợ chết trước tôi thì tôi quyết ở vậy... gà sống nuôi con...

Những ai mất báo

Trong các bạn, nếu bạn nào mất báo, hoặc báo bị đưa chậm, xin cho chúng tôi biết ngay. Chúng tôi sẽ gửi đến các bạn những số báo mất đó và chúng tôi sẽ thừa lập tức những bọn đọc trộm báo và lấy cắp báo của các bạn với sở Bưu-Điện.

Chúng tôi đã thừa nhiều lần và có kết-quả rất tốt Những kẻ vô lương tâm hãy coi chừng!

T. B. Đ. B.

Ngộ Nghĩnh

Trạng - sư « Lê-ta »

(Tiếp theo trang ba)

thật chút nào vì người ta không viết thể minh tường tượng ra thể để bắt bẻ.

Chúng tôi tưởng ông Lê-ta, cần phải chuộc cái lỗi ấy bằng sự chân thật khác để giữ sĩ-diện cho làng báo, nhất là cho tờ báo các ông đương viết. Đàng này không, ông lại quá quắt hơn ông Thiện-sĩ nhiều: Về cái hình người đàn-bà chỉ tay, ông tưởng tượng người đàn-bà đi «đôi co». Đến cái hình người Việt-Nam nưng một ông tây đương quý đề hôn tay một bà đầm với câu: «Thưa ngài, làm thế mất nhân cách» của chúng tôi, có ý riếu cái lỗi «can thiệp bất hợp thời của các ông» cũng như cái sách sử tự thiếu xã-giao của các cậu phù rề đem tài ngôn luận (sic) ra khoe không hợp chỗ để làm đứt duyên đôi lứa thiếu nên, ông Lê-ta viết: ông Annam để hai tay vào nách ông tây như có ý cổ vũ cho ông tây cười...

Ông Lê-ta, sao ông tưởng tượng lạ lùng thế? Chúng tôi muốn tặng ông chữ «điều» quá! Chính ông bảo người ta đôi co rồi ông lấy cái đề đôi co ra chế riếu! Ông bảo hình người Annam củ người tây rồi ông đem cái «củ» ấy là làm chuyện bông đùa!

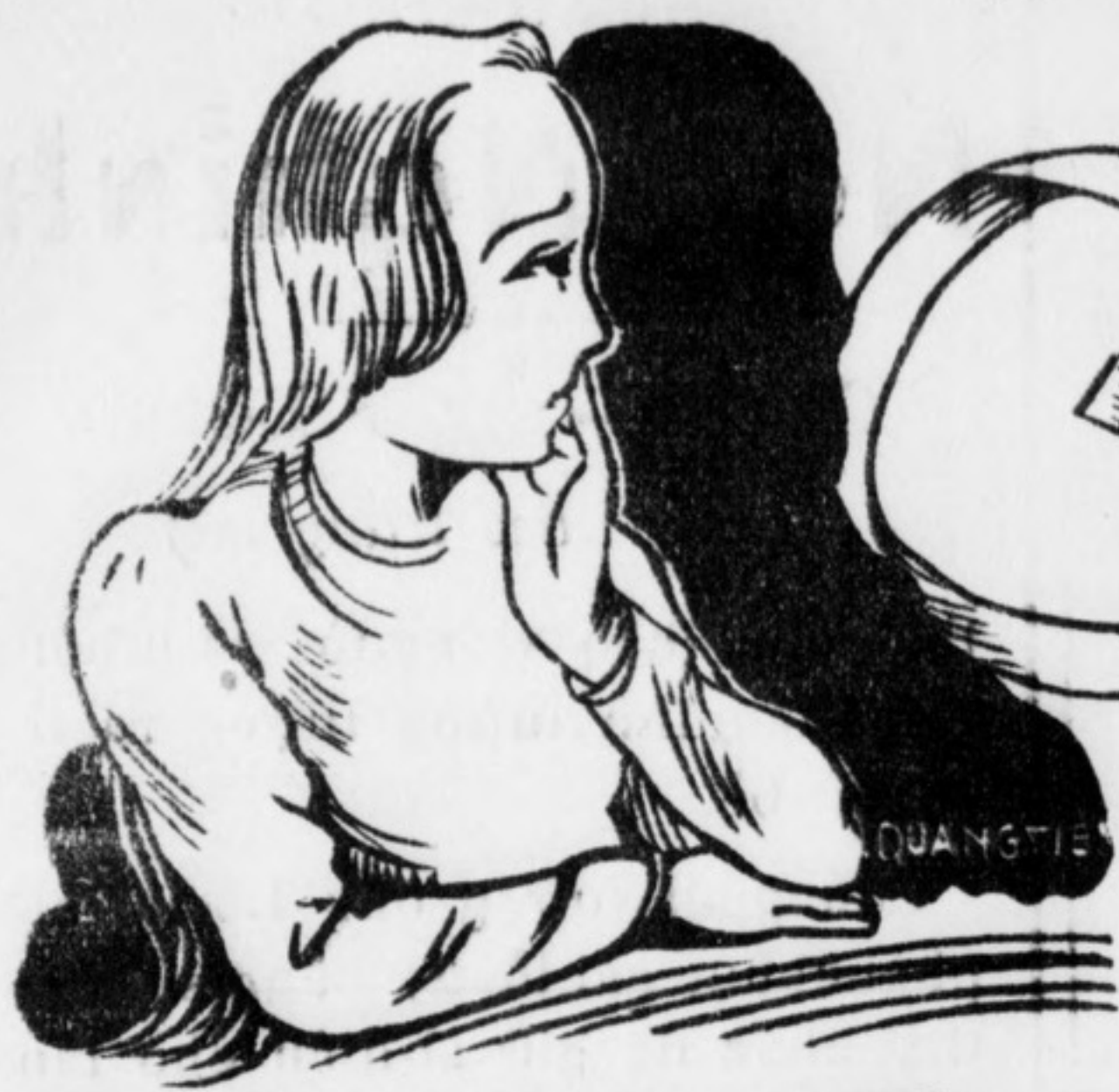
Ông Lê-ta này, dầu là bông đùa (hãy cố tin là thế) thì một nhà văn cũng không được điều như vậy mới phải chớ!

Lê-ta hiền lành hơn Thiện - sĩ

Thiện-sĩ chỉ viết: «cố nghĩ cũng không hiểu Đán-Bà nói gì» Lê-ta thì hơn thế nữa: (Ngày-Nay số 209) không hiểu được sự lúng-túng nó luân quần một trong vùng tối âm dầy đặc... nó bối rối, nó tung cũng, nó lung tung»

Ấy chết! Ngày xưa Diogène chui vào trong cái thùng «ton nò» cũng không đến nỗi thế, bây giờ chỉ có mấy câu văn của Đán-bà mà ông Lê-ta thấy ngay một «vùng tối âm dầy đặc» thế thì thánh cũng không hiểu ông đọc văn của «Đán-bà» ở nơi nào? Đừng chơi «ú tim» thế ông Lê-ta, chúng tôi chịu không tìm nổi ông đâu!

T. B. Đ. B.

QUANG TIẾN

CHUYỆN DÀI

SỐ XIII

của THU-THU

Lòng đầy tức-tủi nên vừa thấy Văn ngạc nhiên, mừng rỡ ra đón vào nhà, Lê òa lên nước-nở, như đứa trẻ con hồn dỗi được mẹ nựng-nịu.

Văn sợ hãi: làm sao em khóc thế? Có sự gì phiền lòng em?

Lê lắc đầu thồn thức: anh Văn, anh không ghê-tởm em chứ, anh không sợ lây bệnh em chứ?

Văn đoán chắc ở nhà bà Phủ đã có chuyện gì xúc-phạm đến Lê, nên chàng vội-vàng nắm tay Lê sốt-sắng: sao em còn hỏi thế? em chưa hiểu bụng anh ư? anh yêu và thương em trên hết mọi sự.

Mắt Lê lóng-lánh: thật, thật không anh? Nàng toan kể hết với Văn những chuyện Lành và thằng em, nhưng vì một ý gì kín đáo, nàng lại thôi, quay sang chuyện khác.

Lê bước xuống xe theo Văn vào bệnh-viện, lòng hơi cảm-động không biết là cái cảm-động của kẻ giàu sang lạc vào nơi chỉ dành riêng cho người nghèo khó, hay là cái cảm-động đến đây sẽ biết rõ-ràng bệnh nàng nặng nhẹ,

ra sao. Công giữa đóng không cho ra vào, Văn và Lê đi rẽ sang cái cổng bên. Qua sân gạch, hai người lên mấy bậc thêm vào giấy hành-lang. Trên tường quét vôi trắng súa, trần-trụi. Một tấm biển chữ đen rất rõ-ràng làm

thêm: ở đây có vô số người giàu vào thăm bệnh vì có đủ đồ hơn một phòng bệnh của ông đốc-tờ. Nào, vào đi em.

Lê đề mặc cho Văn kéo thẳng vào. Đến khung cửa nàng đứng lại nhìn vào một cái phòng rất

QUANG TIẾN

ai cũng phải chú ý: xin đừng làm rầm—xin đừng nhổ trên đất.

Lê đọc tấm biển, quay lại bảo Văn: thôi anh ạ, em không vào nữa.

Văn nhìn Lê, ngạc nhiên: sao em lại thế? đã đến nơi rồi mà còn dỗi về. Thôi vào đi.

Lê cắn móng tay ngăn-ngừ. Mới bước vào đến cửa y-viện, tấm biển kia đã bảo cho nàng biết rằng đây là nhà thương thí, mà mỗi người vào đều phải tuân theo luật-lệ ghi trên tấm biển ấy.

Thấy Văn đứng im, Lê nói trớ: nhưng em sợ lắm.

—Ồ hay! Sợ cái gì kia chứ, thì cũng như khi em đi đốc-tờ vậy. Rồi chàng kéo tay Lê nói

rộng, đầy ánh sáng. Trong phòng có hai dãy ghế dài, một dãy kê ngang theo bề dài của chiếc phòng, quay mặt vào một bức tường cũng quét vôi trắng súa và có đục một khung cửa hai cánh khép kín. Phía trong cái cửa ấy có lẽ là phòng khám bệnh vì Lê thấy có người đứng gác. Dãy ghế dọc kê liền với dãy ghế ngang thì trông ra một khoảng buồng xây vòm theo lối bán nguyệt có bao-lơn gạch và nổi thẳng lên mái nhà bằng mấy chiếc cột xây rất lớn. Giữa khoảng buồng ấy, một cái bao-lơn bằng gỗ vẩy quanh một chiếc bàn có hai người mặc áo khăn-hộ ngồi bên chép.

Văn dục: em ngầy ra ngồi nhìn gì thế, vào thôi chứ.

Lê lại đi vào, cố ý đi rất nhẹ-nhàng cho những người bệnh ngồi trên ghế khỏi quay đầu lại.

Văn sẽ tiến thẳng đến chỗ bao-lơn gỗ, và đứng phía ngoài bao-lơn. Cả hai người khăn-hộ cùng ngẩng đầu lên chờ bệnh-nhân kê khai bệnh. Văn nhìn Lê, Lê cũng nhìn Văn, lòng bối-rối chỉ bận về những người bệnh ngồi bên dãy phía sau lưng nàng thôi.

Văn dục: em khai bệnh đi.

Lê ấp-úng muốn mở miệng nói thì một thầy khăn-hộ hỏi: cô muốn chiếu quang-tuyến phải không? cô nói tên đi đã.

Thầy ta vừa nói vừa cầm bút lăm-lăm chép trên mảnh giấy đỏ.

— Tên họ chi?

— Nguyễn-thị-Hoàn.

Văn nhìn Lê ngạc nhiên, nhưng Lê vẫn điềm nhiên nhắc lại cho thầy khăn-hộ:

— Nguyễn-thị-Hoàn.

— Làm nghề-nghiep gì?

— Không có nghề-nghiep gì cả.

— Ở phố nào?

— 199 đường Espagne.

Lê lại nói dối câu nữa, nhưng lần này đã hết ngạc nhiên, Văn hiểu Lê cũng cùng một cái tâm-lý rất thường có ở những người quý-phái... Họ không muốn để tên, họ, lý-lich ở một chỗ không xứng-đáng với cảnh phong-lưu của họ.

Giấy khai tên họ đã viết đủ rồi, Lê lại bị thầy khăn-hộ nữa cũng ngồi đấy hỏi:

— Cô ho từ bao lâu?

— Đã sáu tháng nay.

— Ho thế nào? có ra máu không?

NHÂN DIP HÈ

CHÚNG TÔI ĐÃ SÁNG CHẾ RA RẤT NHIỀU KIỂU MỚI LẠ LÀM TOÀN BẰNG « CAOUTCHOUS » RẤT ÊM NHẹ VÀ XIN QUÝ BÀ QUÝ CÔ NÊN CHÚ Ý...

QUẾ - HIÊN

Số nhà 36, phố Hàng-Bồ, Hanoi

CUỐN Règlement général de la navigation Fluviale en Indochine

Có bán tại:

Nhà in Trung-Bac

107, Phố Hàng Buồm - Hanoi

Giá mỗi cuốn: 1\$20

Ở xa tiền cước tính ngoài
Mua mau kéo hết

TIẾC CHI NỮA

Tặng thiện-sĩ
(Truyện thị Kính)

Tiếc chi nữa, người bạn anh cho là phụ bạc,
Đã vì anh nữa kiếp điều linh.
Anh nhắc chi, trước vườn xuân say đắm trời tình,
Bên sông trắng, đêm khuya nhìn nước chảy.

Tiếc chi nữa, những ngày vui khi ấy
Dưới cành thu sào sặc lá bàng khô,
Nay còn đâu giấc mộng say sưa,
Tor lòng đứt, khúc ái ân im bất tiếng.

Tiếc chi nữa, ngày xuân xưa lưu luyến,
Nhìn hoa tươi, chim hót, vờn trắng lên.
Sớm đi thôi, những đời mộng vô duyên,
Tiếc chi nữa, em xin đừng tiếc nữa.

Em không muốn ngày vui xưa sẽ có,
Bả lừa người. Ôi cạm bẫy, trò chơi.
Của mộng lòng ác nghiệt bạn tình ơi!
Tiếc chi nữa, em xin đừng tiếc nữa.

BÀ VĂN-ĐÀI

Lê cau mặt, lăm-nhăm: hỏi
cái gì mà hỏi nhiều vậy?

Thầy khán-hộ mỉm cười: phải
hỏi thế cho đúng lẽ và mới dễ
coi bệnh cô ạ. Cô có ho ra máu
ra đàm không?

— Không, ho chút ít thôi, không
ra máu mà cũng không ra đàm.

— Thế có sốt bao giờ không?

— Không.

— Thôi đủ rồi, cô cầm tấm
giấy này ra ngồi chỗ kia chờ
chút nữa vào soi kiếng.

Lê hồ-hững cầm lấy tờ giấy và
định bước thẳng ra ngồi ở ghế
dài nhưng Văn kéo Lê lại phía
bao-lơn gạch, đứng ở đó.

Lê đứng im, quay mặt nhìn ra
cái sân đầy cỏ, mặt buồn hiu.

Văn cũng đứng im, rồi chàng
vụt nói: em phải khai đúng bệnh
có thể nào thì nói thế.

Lê đang nghĩ cái gì ở đâu đâu
nghe Văn nói, quay ngay lại gắt:
Ờ, em dấu làm gì kia chứ? sao
anh lại nói vậy, em mà cần dấu
anh à? dấu hay không dấu thì
cũng mắc bệnh, cũng chết kia mà!
Anh tưởng em ho ra máu mà
nói dối là không ho chắc?

Văn vội-vàng nắm tay Lê dịu-
dàng bảo: anh nói thế thôi, có
gì mà em phải giận.

Nhưng Lê chưa hết cơn vùng-
vàng, lại dăm-dăm ngó ra ngoài
sân cỏ. Nhưng bụng tự hỏi: sao
ta lại nói dối thế?

Nàng không muốn cho hai thầy
khán-hộ ấy nghe lời khai thật
của nàng, phải trề môi làm mặt
nghe nghiêm như dọa nàng rằng bệnh
nàng đã đến thời-kỳ nguy-hiêm.
Cái dáng-diệu thương vay ấy
nàng đã gặp trên bộ mặt của mấy
người đốc-tờ chữa cho nàng rồi.
Nhưng cái nguyên-nhân chính
là tại Văn. Lúc ấy nàng đã muốn
nói thật cả bệnh. Có thể người ta
mới coi trúng bệnh của nàng
được, nàng cũng biết vậy. Nhưng
có Văn đứng đó, nàng sợ Văn ghê
tởm nàng. Đành với máu?— có ai
trông thấy một bãi đàm máu ở
trên đất mà không rung mình
một cái rồi nhổ đánh bệt một bãi
nước bọt tỏ ý ghê-tởm không?

Lê liếc nhìn Văn; mặt Văn buồn
hiu, hai mắt âu-sầu.

(Còn nữa)

MỘT TỤC LẠ BÊN THỜ - NHÌ - KỶ

LẤY CHỒNG TẠM THỜI

BÊN Thờ - nhì - kỷ, phần nhiều dân theo đạo Hồi-hồi. Theo giáo-lý thời sự đi chầy hội thăm các nơi thờ thần thánh là một việc bất buộc. Đi như thế phải từng cặp vợ chồng một. Những người đàn-bà có chồng rồi lẽ tất nhiên là đi với chồng, còn những người quả-phụ hoặc con gái chưa chồng thì phải làm thế nào tìm kiếm một người chồng tạm-thời để họ đưa mình đi cho có đôi trong khi chầy hội.

Nguyên-do theo như giáo-lý Hồi-giáo thời người đàn-bà chỉ là một vật sở-hữu của người đàn ông thôi, người đàn-ông đối với người vợ có quyền tùy-ý sử-dụng. Họ cho bọn phụ - nữ về đường tinh-thần cũng như về đường thể - chất, yếu-đuối quá không thể cứu - vớt linh - hồn mình được, trừ những người nào là vợ hiền mới có hy-vọng một ngày kia lên chốn thiên-đường. Trong thánh-kinh Coran đã dạy rằng: « Thiên-đường của người đàn-bà là ở dưới gậm bàn chân của người chồng. » (Le paradis de la femme est sous la plante des pieds de son mari). Xem như vậy thời người đàn-bà bôn-phận thứ nhất là phải tận-tâm thờ chồng, chiều chồng, và người nào không có chồng con, thời đối với xã-hội với tôn-giáo, với dư - luận công-chúng cũng coi như là không vậy. Nói ngay đến việc lễ-bái trong khi chầy đền, dẫn mình có thành-tâm chăng nữa, thần-minh cũng không thấu đến mà phù-hộ cho. Vậy chưa chồng, hoặc góa-chồng mà đi lễ-bái, người đàn-bà chỉ làm một việc vô-ích.

Ấy vì lẽ đó, một người quả-phụ, một người con gái mỗi khi đi chầy hội mà muốn được thánh ban phúc cho, thời điều thứ nhất là phải cưới lấy một người chồng tạm-thời trong khi chầy hội. Công việc làm cũng không khó. Thí dụ cô Fatma Khanum muốn đi chầy hội mà chưa chồng ư?

Gặp bất cứ người đàn ông nào, thí-dụ cậu Mèhmet Agha chẳng hạn, không hơi chút thẹn-thò ngượng-ngùng gì, cô hỏi: « Anh Agha ơi! mình có muốn làm chồng tôi trong khi chầy hội không? » Cậu kia chẳng cần nhìn người con gái đẹp hay xấu, già hay trẻ, giả lời ngay: « Anh sẵn lòng lắm, mình ạ. » Khi đã ưng-thuận nhau, họ kiếm hai người làm chứng, như thế là hai người đã thành vợ thành chồng một cách chính-thức. Mỗi người nhẩy lên lưng một con lạc-đà, hoặc đi bộ thời người nọ kê vai, khoác tay người kia nhập bọn vào trăm nghìn người khác, đi đến kinh-thành La Mecque để thăm-viếng phần-mộ giáo-chủ.

Tuy trong có chút mưu-mô giả-trá không thực-thà, nhưng giúp cho một người đàn-bà làm trọn được bôn-phận về tôn-giáo, đó là một điều danh-giá mà bất cứ người đàn-ông nào có chút lòng nghĩa-hiệp cũng sẵn tâm làm.

Đến thành La Mecque làm lễ xong đầu đầy, đến hôm cuối cùng, trong khi làm lễ sát-sinh tế thánh, những vợ chồng tạm-thời ấy tuyên lời ly-dị nhau, rồi mỗi người đi một ngã.

Người ta có thể tưởng-tượng những sự lợi-dụng trong những đám cưới tạm-thời và giả-trá ấy. Anh chồng hờ thấy chị vợ là một người góa-bụa và giàu có, nhất định không chịu tuyên lời ly-hôn, nếu chị vợ không cho mình một món tiền khá to chẳng hạn, thế là chị vợ cho được thoát thân, phải làm theo kẻ thất-phu kia. Biết bao nhiêu là kẻ vô-lại chỉ dính những dịp chầy hội như vậy sẵn đón những bọn gái hóa để bòn tiền.

Theo như tôn - giáo Hồi-hồi, tưởng tư - cách người đàn - bà không còn thể nào hạ thấp hơn nữa. Không chồng thì đừng có mong ước gì ở dưới hạ-giới và ở trên thiên-đường nữa. Phong-tục kỳ-dị thay!

BÀ LƯƠNG-HỮU

MỘT PHƯƠNG LÀM ĐẸP NỔI TIẾNG TỪ 30 NĂM

MỘT
PHƯƠNG LÀM ĐẸP
ĐÃ THÍ - NGHIỆM
CHẮC CHẮN ĐỂ
có một
NƯỚC DA TUYỆT MỸ

ĐÂY là một phương pháp đã nhiều lần thí nghiệm có kết quả mỹ mãn để làm cho da mặt đang sần sùi sạm ngất trở nên trắng mịn mơn mớn, làm những lỗ chân lông se lại và mất những vết đen, da thành đẹp lạ lùng. Một nữ tài tử đã 70 tuổi nhờ phương pháp này mà vẫn còn đóng được những vai đào trẻ. Bà trộn một kem toàn chất sữa đã luyện chắt mât, với một phần dầu ô-liu rồi lựa chọn tất cả vào với một chất kem rất tinh vi. Ở hiệu bảo chế có thể chế cho bà chất ấy nhưng như thế tốn kém lắm. Hiệu kem TOKALON màu trắng (thứ không nhờn) có đủ chất kể trên chế riêng với dầu ô-liu để làm một thứ đồ ăn cho da bà. Nó nuôi da và cho da cái vẻ mịn màng tươi tắn lạ lùng. Người đàn bà có hình trên đây đã viết cho chúng tôi rằng: «Tôi không thể bỏ được thứ kem này nữa. Sau ba ngày dùng kem TOKALON da tôi trở nên sáng sủa, tươi tắn, xinh đẹp.» Bà hãy thử dùng thứ kem TOKALON (thứ không nhờn), có phương-pháp làm đẹp đã có kết quả mỹ mãn bao lần nay. Bây giờ hàng triệu người khắp thế giới đều dùng nó mỗi ngày. Kết quả rất mỹ mãn nếu không sẽ hoãn tiền lại.

SO SÁNH VỀ QUYỀN-LỢI VÀ TÍNH-TÌNH PHỤ-NỮ NAM, BẮC NGÀY XƯA VÀ NGÀY NAY

của VÂN-ĐÀI

(Tiếp theo và hết)

Ngày nay là lúc hầu hết tất cả đàn bà phải trở vào gia-đình, nghĩa là đàn bà không tháo vát, bán, buôn, và một số đông không có nghề-nghiệp như các cụ ngày xưa nữa. Nói trắng ra các bạn gái bây giờ nhàn rỗi lắm. Các bạn đương còn bỡ ngỡ, ngần ngại trên ngã tư đường cái, chưa biết đi ngã sang bên nào cả, đời sống của đàn bà hiện nay chưa có một phương-châm nhất định. Trái lại, một phần đông phụ-nữ không nhìn thấy sự khuyết-diểm của mình mặc dầu mình còn nắm được nhiều quyền-lợi. Đã hẳn, các bạn không bao giờ muốn mất quyền trong nhà như các bạn gái Nam-kỳ, và cũng chẳng đại gì buông miếng mồi ngon lành ấy nữa. Đó là một lẽ tất nhiên như vậy. Nhưng dù sao cũng cần phải sửa đổi tất cả tính tình, thói quen và công việc người đàn bà trong gia-đình hiện-thời. Bạn gái ngày xưa, có một lợi-khí che đậy những khuyết-diểm của mình đối với chồng con, là sự lo kiếm tiền. Trái lại, đàn bà bây giờ chúng ta không vịn vào một lẽ gì bênh vực cho mình được. Người đàn ông ngày nay, cũng không cần người vợ nuôi chồng, một người vợ đối với chồng nhiều ân hơn là tình-ái. Bây giờ người ta chỉ tìm người đàn bà người ta yêu gồm cả sắc đẹp, khôn ngoan và có thể hiểu tâm-tình người ta được. Người đàn-bà ấy đối với con chẳng những là người mẹ biết cách nuôi con, nhưng lại là một người thầy giỏi với nhiều gương tốt đẹp, đối với chồng, không riêng bốn-phần một người vợ chiều chồng mà nhiều hơn là một người bạn, cùng hưởng với nhau lúc sung-sướng và an-ủi nhau trong bước gian-lao. Ngoài xã-hội người đàn bà ấy cũng không chịu hoàn toàn lơ-đăng đối với đời như khách qua đường, lấy cớ rằng mình là người dốt-nát, ngu-dại, trái lại phải tranh-cạnh lấy sự khôn ngoan, lịch-thiệp và đôi khi phải tham-bác đến nhiều công-việc ích lợi chung cho tất cả mọi người.

Những người vợ lý tưởng sau này, tất phải là một hạng phụ-nữ có đào luyện theo một giáo-dục chắc chắn. Mà giáo-dục ấy ta có tìm thấy ở trong gương tốt của các bà mẹ hiện thời không? Đàn bà ngày nay rất nhiều khuyết-diểm mà sự khuyết-diểm nhất là không nhìn thấy đời

thực-lẽ của mình. Bao giờ cũng sống theo thành-kiến cũ, những thành-kiến rất bấp-bênh, không hợp với quyền-lợi người đàn-bà trong gia đình và xã-hội bây giờ. Lại còn về phương diện luật pháp một lẽ cố nhiên không thể tránh được là phụ-nữ Bắc-kỳ cũng phải theo Tây-luật, nghĩa là người đàn-bà không có quyền buôn bán, vay mượn, cầm cố không có phép của chồng v... v...

Một lẽ nữa nếu cứ sống theo tục ngày xưa, cái ngày các bà mẹ không biết cách nuôi con kỹ-lưỡng và không thu vén nhà cửa gọn-gàng là vì còn có nhiều việc khác lợi cho gia đình hơn. Đến ngày nay, một số đông đàn bà được nhờ chồng, công-việc hàng ngày chỉ là việc nuôi con và chăm nom nhà cửa, nếu bây giờ lại cứ theo lối cũ, cứ giao con cho người ở (một nguyên-nhân lười-biếng của phụ-nữ là vì xứ này nuôi người ở rất dễ) thì người đàn bà có việc gì? Lại còn nhiều nguyên-ủy khác, là sự xa-phí theo thời, sự đua nhau xắm xửa chơi bời, cờ bạc, người ta cho rằng đủ mùi, đủ khỏe mới là người phong-lưu lịch-sự. Trái lại, những việc tần-tảo, cần-kiệm, xiêng-năng không phải là việc của đàn bà nữa.

Ở một xã-hội phần đông như thế, ta có tin rằng đàn bà sẽ sống mãi với chế-độ rộng-rãi đó không?

Tôi xin trả lời chắc-chắn một trăm phần trăm, phụ-nữ rồi đây sẽ mất hết quyền lợi và không bao giờ được đứng mãi trên miếng đất mệnh-mang ấy. Nếu không gây lại một tương-lai chắc-chắn, bạn gái sẽ bị mất lòng tin cậy của chồng con, sẽ bị đòi lại chủ quyền trong gia-đình như đàn bà Nam-kỳ bây giờ vậy.

Vì rằng ở xã-hội nào cũng vậy, quyền lợi vẫn đi đôi với tiền bạc, cũng vẫn có sự phân-tranh hơn kém, dù là ở trong tình vợ chồng. Người ta vẫn có thể yêu nhau, nhưng quyền-lợi không có thể nhường nhau được.

Ngày nay là lúc người đàn ông đã tỉnh-ngộ nhiều, đã để ý đến công việc hàng ngày của người vợ và đã sánh việc nuôi con, việc trang-hoàng nhà cửa cho có vẻ mỹ-thuật. Như vậy một ngày kia người đàn ông đâu còn chịu để quyền định-

đoạt gia-đình cho người vợ ăn chơi, hoang-phí, vì người chồng đã làm ra tiền một cách vất-vả, tất không nhẫn-nại nhìn bà vợ huy-hoặc một cách dễ dàng, mặc dầu người ta vẫn yêu vợ người ta lắm.

Rồi đây biết đâu số phận chị em đất Bắc, chẳng giống bạn gái Nam-kỳ, càng ngày càng sống lùi mãi lại một cuộc đời tối-tăm nhỏ hẹp, nếu bây giờ không tự gây lấy một tương-lai bền vững. VÂN-ĐÀI

GIA CHÁNH

Dã dò và chả

(Trong Nam gọi chả lụa)

Dã thịt.— Muốn làm dò không bao giờ hỏng chỉ cần biết trộn thịt. Thịt lợn mới làm, hãy còn nóng, lấy ngón tay đi vào thịt, thịt dính vào tay, đó là thịt rất tốt. Lạng thịt lấy chỗ nạc, từng miếng to cho vào cối đã luôn tay, dùng nhĩ (những thịt phải hai người thay nhau dẽ) chùng nào thịt thật nhu ễn thì thôi. Khi đã nên trải một miếng giấy nhật-trình xuống đất, để cối lên trên giữ cho thịt khô, văng ra đất, vì thịt ướt hay dính theo chày, văng ra đất luôn.

Dò được nếm nước mắm (nêm mặn) cho vào dò mỡ khô thái hạt lựu hay thái chỉ cũng được. Cứ một cân thịt, ba lượng mỡ phần. Lấy chày thúc đều là được.

Gói dò.— Lấv lá chuối, nhúng qua nước sôi cho mềm. Sắp lá lên mâm lau khô, cho dò vào gói tròn như ta vẫn thấy (như gói bánh tét trong Nam) gói như vậy phải gói quen mới được. Một cách làm dân tiện cho các bạn ở xa và không làm bao giờ, là cho dò vào trong hộp bơ ép chặt, lấy dây chằng kỹ, bỏ cả hộp vào nồi nước luộc. Luộc chừng 1 giờ là được. (Còn nữa)

CHỈ DÙM

AI MẮC BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khúe-khắc, ho có đàm trắng xanh vàng, hôi thối, bệnh-nhân có khi bị hành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc của cụ Trịnh-hải-Long (nội tổ ông đốc - học Hào). Thuốc đã cứu đảng muôn ngàn người. Có 2 thứ (thứ 5\$00 và thứ 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRỊNH-VĂN-HÀO, Directeur Ecole Villa N° 110 rue Vassoigne, Tân-dinh Saigon.

Khắp Đông-dương gửi mua trong 3 ngày tới.

chơi,
làm
không
c một
ời ta

ị em
Nam-
ai lại
, nếu
một
N-ĐÀI

H

g bao

.Thịt

, lấy

vào

t lấy

o cối

thịt

hùng

. Khi

nhật-

n giữ

ít ốt

a đất

(nêm

hạt

. Cứ

. Lấy

qua

mâm

như

trong

quen

tiện

làm

op bơ

o cả

hùng

nữa)

0

ao

ng

h-

ng

Y,

ng

ng

)).

àn

và

ừi

le

te,

ua

Chị em chờ có hoang-mang

(Tiếp theo trang nhất)

đem bán rẻ lấy nửa tiền, còn nước mắt thì thổi, đem đun đi đun lại vẫn còn mùi, sau đành đem cho làm phúc!

Thành thử chỉ lợi cho bọn đầu-cơ! Bọn này là họn hay bịa-đặt truyền tin nhằm để kiếm-chác.

Ngày nay cũng thế, bọn ấy vin vào cuộc chiến-tranh giữa Anh-Pháp-Đức, đang kịch-liệt, để phao đồn bậy bạ.

Vậy chị em ta chờ nên để lọt vào tai những lời « đồn » ấy. Nếu chị em muốn biết sự thực thì này đây :

« Quân Đức đương định tiến vào phía bắc nước Pháp, nhưng đã bị quân Anh - Pháp cản đường rồi. Nói đến nước Pháp — chẳng phải chúng tôi có ý khen phò - mã tốt áo đầu — chị em đừng quên rằng năm 1914, Pháp bất thành bị Đức tiến quân đánh như bão táp — binh lực Đức hồi ấy còn hùng-cường hơn binh lực Đức hồi này nhiều — Đức chiếm luôn ngay mấy tỉnh ở Bắc Pháp, nhưng sau rốt Đức vẫn bị thua như ta đã thấy. Huống hồ ngày nay, Pháp đã biết cái dã-tâm của Đức từ lâu nên cuộc phòng thủ ở Pháp rất kiên cố, Đức không thể mỗi chốc đã làm mưa làm gió được.

Vả trong một cuộc chinh-chiến to lớn và quyết liệt như cuộc Âu-chiến hiện thời, kẻ hiểu thời cục đều phải công-nhận rằng Pháp có thể thu sự thắng về mình tới 9 phần 10. Tại sao ?

— Vì bất cứ sự thắng nào cũng đều có 2 nguyên-nhân chi phối, 1-) lực-lượng chiến-đấu, 2-) lực lượng kinh-tế.

Về nguyên-nhân thứ nhất, chính thủ - tướng Reynaud (Pháp) và cựu thủ - tướng Chamberlain (Anh) cũng nhận thấy sức mạnh của không quân Đức, nhưng ta chờ quên rằng Pháp có đội lực-quân mạnh nhất hoàn cầu, còn ở thế-giới, thủy-quân nước nào bì kịp đội thủy-quân Anh ?

Riêng lực-lượng chiến-đấu ta thấy ngay phía Đồng - Minh vững hơn phía Đức.

Nói tới lực-lượng kinh-tế thì ai không biết Anh, Pháp với các thuộc-địa của 2 cường-quốc ấy giàu : giàu cả về vàng bạc, giàu cả về nguyên-liệu và nhân-công ! Đức địch sao nổi.

Còn Đông-Dương ta, tuy bị ảnh-hưởng của cuộc Âu-chiến xong vẫn vững vàng. Tài ngoại-giao của Pháp, nhất là việc đặt một viên đại-tướng lên chức toàn-quyền thực thụ — Đại-tướng Catroux vừa được sắc lệnh bổ toàn-quyền thực thụ — ở đây đủ cho ta những đảm bảo chắc chắn về sự yên-ổn của ta.

Sự thật như thế đó. Chị em chờ nên hoang-mang.

T. B. Đ. B.

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

TRẢ LỜI. — Thế nào, cái áo con búp-bê của em, em đã may xong chưa ? và em còn đòi mợ xu mua quà nữa không ? Em hãy trả lời cho chị câu hỏi ấy đã. Còn chuyện yêu đương ? Tiếc rằng chị không biết cậu mợ em, giá chị biết thì chị mách cậu mợ em cái chuyện anh học-trò kia đề cậu mợ em giữ gìn em hơn nữa.

HỎI. — Cha mẹ rất là cổ hủ, không muốn cho tôi giao-thiệp với bạn giai. Nên giải nghĩa thế nào để « các cụ » biết cái lợi của sự giao - du giữa các bạn giai và gái.

HÀNG-PHƯƠNG (Hanoi)

TRẢ LỜI. — Cái tội ấy các cụ biết lắm lắm rồi. Cho nên các cụ càng có lý lắm khi ngăn cấm cô không được giao-thiệp với bạn trai. Tốt hơn cô hãy nghe lời các cụ, bạn gái giao-du với nhau lại chẳng có thú-vị hơn ư ? Chờ vớ bạn giai ? hương thơm trinh-tinh ở lòng có lẽ mất dần...

BỘT
PHOSCAO

LÀ MỘT THƯ AN
BỒI BỔ SỨC KHỎE

Những người yếu ớt, những người ốm mới khỏi, những người già cỗi, nên dùng bột PHOSCAO, vì ăn rất bõ và dễ tiêu

PIN
«CON RỒNG»

CHÈ RIÊNG CHO CÁC THUỘC - ĐỊA
LÀM TOÀN BẰNG VẬT - LIỆU CỦA
PHÁP, ĐÃ TỐT LẠI CÒN BỀN LÂU

Bán tại:

tất cả các hiệu lớn

LIN - YE

1, Ruelle Jules d'abbadie, Haiphong

ĐAU MÀNG ÓC là một bệnh rất nguy-
hiểm-mà hiện nay đang rất thịnh
hành, vậy muốn tránh khỏi chứng
bệnh ấy thì chỉ nên dùng:

DẦU ĐẠI-QUANG

MÀ XOA VÀO HAI BÊN LỖ MŨI, HAI BÊN THÁI
DƯƠNG, ĐẲNG SAU GÁY, MỖI NGÀY XOA VÀI BỐN
LẦN; HOẶC LÚC ĐI RA NẮNG RA GIÓ THÌ XOA,
NHƯ VẬY BỆNH ĐAU MÀNG ÓC SẼ KHÔNG BAO
GIỜ NHIỄM VÀO ĐƯỢC CẢ. DẦU ĐẠI-QUANG
CÒN TRỪ ĐƯỢC KHỎI CÁC CHỨNG BỆNH VẬT,
NHƯ NHỨC ĐẦU, XỔ MŨI, CẢM NẮNG, CẢM GIÓ,
SỐT NÓNG, SỐT RÉT, ĐAU BỤNG, ĐAU GÂN, NHỨC
XƯƠNG, V. V. ĐỀU RẤT CÓ CÔNG-HIỆU, CHẴNG
THỜ DẦU NÀO BẰNG.

LỢ TO: 0\$20 LỢ NHỎ: 0\$10

XIN NHẮC QUÝ KHÁCH MUA DẦU NÊN NHẬN CHỮ
HIỆU ĐẠI-QUANG VÀ NHÂN CON BƯỚM THÌ
MỚI KHỎI LẦM DẦU GIẢ HIỆU.

ĐẠI-QUANG DƯỢC-PHÒNG

23, phố Hàng Ngang. — HANOI — Téléphone: 896

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGÕ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYÈN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

—:—

(Rayon X. traitement électrique?)

—:—

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT